

КУРШУМЕНОТО КЛАДЕНЧЕ

На Н. Фурнаджиевъ.

Ще ни овие нощъта въ топла тъмносиня черга, по която се сипятъ, като златни мухи, милиони звездички. Юлска нощъ. Невидима влюбена жена съ тъмна мека пазва и хладни голи ржце. Иде боса по стърнището. Шумоли. Пригръща дърветата, лудо ги стиска до сърцето си и тѣ полека, като синь пушекъ надъ огъня, се топятъ. Тъпчи непожънатитѣ нивя, слиза по буренясалия пжтъ и замахва съ дълга вършина: предъ нея се търкулватъ звънциѣ на стадото, което се прибира въ кошарата. Тя ще слѣзе доле при малкото кантонче и ще спре на рампата. Ще чака да дойде машината съ огненитѣ очи. Ще прилепя ухо на релситѣ да чуе — иде ли. И когато, запъхтяна и полудяла, като изтърванъ звѣръ, машината се зададе, нощъта ще хукне напреде ѝ по бѣлитѣ камъчета на желѣзния пжтъ. Дѣдо Ангелъ кантонджията ще излѣзе по бѣли гащи и ще види, какъ нѣкъде задъ голѣмия мостъ, не издържала, отъ желѣзния насипъ се проваля нощъта и пада на очитѣ си въ ливадитѣ.

Когато заспимъ, тя ще дойде на Карабаиръ и съ хладна ржка ще милва челата ни, изгорѣли отъ черъ пекъ.